

Neděle 19. po sv. Trojici

Mk2, 23-28

18.10.2020

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

Introit:

Co jsme slýchali a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, nebudeme tajit jejich synům.
Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech,
o mocných skutcích a divech, jež konal.

Píseň: 12

Čtení: Da7, 1-14

Píseň: 43

Kázání: Mk2, 23-28

Hurá, v neděli nemusím vstávat. Můžu zůstat doma. Mohu si vlastně dělat to, co se mi zrovna líbí. Neděli si můžu světit, tedy dodržovat, podle Ježíšových slov: *Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu*. A protože sobota je učiněna pro člověka, tak se nebudu mačkat. Než dospějeme k tomuto nebo jinému cíli, začneme od začátku našeho příběhu.

I stalo se, že Ježíš šel v sobotu skrze obilí. Je sobota, tedy den Páně. Den, který oddělil Hospodin. Před tímto dnem Ježíš povolal své učedníky, uzdravoval. Farizeové, učedníci i účastníci jeho průvodu jsou na začátku jeho působení. Jak to ten jejich mistr myslí?

Nedodržuje půst. Na dotazy, proč tomu tak je, se Ježíš staví do role ženicha. Ženicha, který přichází pro svoji nevěstu. Nevěsta zde zastupuje lid Boží, potažmo shromážděnou církev. Tak to je důležité. Když je přítomen Ježíš, přiblížilo se království Boží; ano, už je tu. Nemocní jsou uzdravováni, začíná nový věk. To vše je důležité pro naše pochopení příběhu, který jsme přečetli.

Ježíš, učedníci, farizeové a nám neidentifikovaní lidé *procházejí, jdou* obilím. Tak to už je porušení příkázání. V sobotu, v den Páně, je určeno ujit jen pár kroků. Ježíš prochází obilím, farizeové s ním. To je důležité si zapamatovat.

I počali učedníci jeho jdouce vymínati klasy. (kr.) Kdo šel obilím, dobře ví, jak je svůdné utrhnout klas a vybírat sladká měkká zrníčka obilí. Možná, že se učedníci zapomněli nasnídat. Možná, že už bylo k večeru. Vlastně nevíme, zda Ježíš šel do synagogy nebo mířil někam jinam.

Prostě stalo se, ejhle, jde o příběh, který se odehrál a odehrává i nyní. Ježíš jde se svými učedníky a v jeho zástupu jdou ti, kteří střeží čistotu učení a dodržování zákona.

I dnes se shromáždili všichni, kteří chtějí být v den Páně v přítomnosti Boží. I dnes chceme komunikovat s Bohem, i dnes chceme být účastni jeho království.

Farizeové mu řekli: „Jak to, že dělají v sobotu, co se nesmí!“ Jako by se farizeové najednou probudili. Jako by najednou oni byli strážci, kteří musí dohlížet na správnost dodržování neděle. Přitom jim nevadí, že před chvílí procházeli s Ježíšem obilím. Proč jim najednou vadí, že učedníci a možná i jiní v sobotu činí, co se činit nemá? Proč reagují až nyní, vždyť sami porušili vlastní předpisy, když v sobotu procházeli obilím?

Nevím, jisté je, že ti, kdo doprovázejí Ježíše, jsou na cestě. Je i jisté, že neumírali hladem. Nejsou na poušti, aby zlačněli, vyhladověli a jejich život byl v ohrožení. Nedošli by k cíli. To, že učedníci dělají, co je zakázáno podle zákona, to je trnem v oku farizeům.

Odpověděl jim: „Nikdy jste nečetli, co udělal David, když měl hlad a neměl co jíst, on i ti, kdo byli s ním?“ O co tu vlastně běží? Běží zde o zachování života nebo o něco jiného?

Učedníci nejsou v ohrožení života, jak už jsem řekla. Zapomněli se buď nasnídat nebo prostě nejedli den. To nevede k smrti. V příběhu o Davidovi jde o zachování života ve chvíli, kdy je přítomen David. Tedy mesiášský král. Tedy věk, kdy bylo nastolováno Mesiášské království.

Je sobota, tedy den Páně, a je přítomen Ježíš, *syn člověka*. Dvě věci jsou v podobenství o Davidovi a jeho družině pro náš příběh důležité. Přítomnost Davida jako Mesiášského krále a hlad.

Je den Páně, království Boží je přítomno. Je zde *Syn člověka*, tedy někdo, kdo přichází na konci věků, aby soudil. Někdo, kdo všechno objasní, udělá průhledným. Někdo, kdo do chaosu světa přinese pokoj. Neobejde se to bez soudu.

Nebude to však soud náš lidský – soud farizeů, kteří v dobré víře sestavili soubor předpisů a zákazů v domněnání, že tím budou lidé lépe sloužit Bohu. Soud toho, který přichází a jde obilím, je sice soudem, ale končí milostí.

Učedníci mají hlad. Možná ani o tom neví, ale mají hlad po odpuštění, hlad po přijetí, hlad po tom, aby byly přeškrtnuty naše trapnosti, přešlapy, nevěrnosti, naše roztěkaná mysl. Učedníci možná mají hlad po Boží přítomnosti.

Je den Páně, den, který oddělil Hospodin. Ten den Páně není jen dnem pracovního klidu, jak jsme si zvykli říkat. Ten den je den zvláštní, protože v něm je *odpočinutí tvého Boha*. V tomto dni Bůh chce být nablízku svému lidu. V tomto dni chce Bůh být přítomen mezi námi. V tomto dnu chce skrze Ježíše Krista obnovit naše lidství. Vše, co nás tížilo, sužovalo, vše, co jsme v minulém týdnu prožili a nyní s tím přicházíme a předkládáme před svého Pána, je přikryto Božím milosrdenstvím. Bůh odpočinul, již nechce soudit, ale chce nás přijímat.

Tak tedy nevím, jestli to hurá na začátku kázání nebylo předčasné. Ano, sobota je učiněna pro člověka. Je to super možnost, přijít, procházet s naším Pánem obilím a sytit se jeho slovem, jeho odpuštěním. Ano, sobota byla učiněna pro člověka, aby v ní obnovil své lidství.

Amen.

Píseň: 625

Poslání:

Oblecté nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy.
Proto zanechte lži a `mluvte pravdu každý se svým bližním', vždyť jste údy téhož těla.

`Hněváte-li se, nehřešte.'

Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce a nedopřejte místa ďáblu.

Kdo kradl, ať už nekrade, ale ať raději přiloží ruce k pořádné práci,
aby se měl o co rozdělit s potřebnými.

Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré,
které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost.

Požehnání:

Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.

Nebudeť bít na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.

Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.

Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.

Amen.

Píseň: 669